

ZATÍMCO MELOU HUBOU A O HNÍZDO SE ŠKUBOU DVA ROZKACENÍ KOSI - KUKAČKA DO NĚJ VEJCE NOSÍ

(Ruské přísloví)

ČÍSLO 21* ROČNÍK VI*29. 5. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nížký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

I KOSTELY NASLOUCHALY

SLEZSKÉ, MORAVSKÉ I ČESKÉ

renesančnímu poselství z Kravař

Ve středověku platil zákon, že žádná stavba v obci nesmí být vyšší než kostelní věž. Dnešní vykladači historie to přičítají jakési dávné zpučnosti církve. Je to nesmysl. Ten zákon byl základním pro spojení dobrých skutků a myšlenek, pro něž byly kostely dlouho jedinou schránkou. A menší či větší kříže na kostelních báních nebyly nikdy pouhými symboly. Dodnes jsou anténami jakéhosi autentického propojení krásna.

A když toto pondělí, přesně o sedmé večerní, zazněla v kravařském kostele sv. Bartoloměje čtyřhlasná mše Alexandra Agricoly (1446-1506) *Missa In myne zyn*

v podání špičkového souboru Capilla Flamenca z Nizozemska, byl vyslán signál mimořádné důležitosti.

Křížky všech kostelních kopulí v této zemi, alespoň těch kostelů, které zůstaly zachovány, se natočily směrem na Kravaře. V místech, na nichž stávaly kostely, totalitním komunistickým systémem zbourané, se zjezila tráva a fosforeskovaly kameny dávných základů, vytvářejíce symboly ukazující směrem na Kravaře.

Svět renesance se vrátil. Hodnoty zůstávají. Lidé se napřimují v pokoře. Bůh je s námi. To je poselství oné původně dávné holandské písně, které si vyslechly téměř tři stovky přítomných. Capilla Flamenca, nad jejímž vystoupením převzal velice neformální záštitu kravařský starosta

Andreas Hahn, přijela do tohoto krásného městečka na své jediné vystoupení v Česku. Pro současné aktivity kravařské jde o jev více než symptomatický.

Petr Anderle

POLSKÉ STOPY V JESENÍKÁCH

Bruntálsko kdysi hojně navštěvovali králové a císařové

Dnes jsou například bývalé moravské pohraniční oblasti jako Bruntálsko, Krnovsko či Jesenicko ekonomicky i společensky těžce zkoušenými oblastmi. Důvody jsou známé, leč nikdo jim v této zemi nechce dopřát sluchu.

Ale chci psát o něčem jiném. O dávných, velice intenzivních vztazích česko-polských, které tomuto kraji velice prospívaly. Často sem přijížděli také mnozí králové a císařové, zatím co dnes tu předsedu české vlády nikdy nepotkáte.

Málo se ví o tom, že například malé městečko Dvorce a město Bruntál byly v historii vícekrát zastavením polské šlechty a dokonce byly na konci 17. století spojeny s řadou diplomatických jednání. Mezi významné návštěvníky Bruntálu a okolních obcí patří i polská královna Eleonora, sestra císaře Leopolda I., manželka polského krále Michala Wisniowieckého. Mimochodem, bude vás jistě zajímat, že Michal Wisniowiecki studoval od roku 1656 filozofii a práva na dnešní Karlově univerzitě. Tehdy si objednal od malíře Karla Škréty obraz sv. Kateřiny, který dodnes zdobí rektorskou aulu Karolina. Při své návštěvě vídeňského dvora se budoucí polský král zamiloval do sestry císaře Leopolda I. a když byl v roce 1669 zvolen polským králem, vypravil svatební poselství do Vídně.

Poselství vedené podkancléřem a chelminským biskupem Olszowským se 27. listopadu 1669 v počtu asi 250 osob vydalo na cestu přes Pštinu, Ratiboř, Opavu, Dvorce do Olomouce, Vyškova a Vídně. Do Vídně dorazilo poselstvo 11. prosince 1669 a 31. prosince již bylo v Olomouci, na zpáteční cestě, a 13. ledna 1670 bylo uvítáno ve Varšavě. Hned poté se ve Vídni začal formovat průvod královny Eleonory, která skutečně 9. února 1670 nastoupila slavnostně svoji cestu za budoucím manželem. Průvod představoval 440 osob, 479 koní, 82 menších i větších kočárů a 46 povozů se zavazadly. Tak se tehdy cestovalo. 17. února dorazil průvod do Olomouce, odkud se měl vydat dále směrem na Jívovou a Dvorce.

Ve Dvorcích byl plánován nocleh. Jenže mrazivé počasí bylo příčinou změny pohybu průvodu na trasu Šternberk – Dvorce tak, že původní trasa Jívová – Dvorce nebude použita a plánovaný nocleh ve Dvorcích bude uskutečněn ve Šternberku. Nakonec královnin průvod nocoval z 19. na 20. února ve Dvorcích a odtud odjel přes Opavu do Čenstochové, kde již netrpělivě čekal král Michal Korybut Wisniowiecki. 27. února se konala svatba krále Michala a královny Eleonory. Královnu Eleonoru doprovázela její matka císařovna Eleonora, vdova po císaři Ferdinandu III. Ta se pak počátkem března 1670 vydala zpět do Vídně. Dne 7. března 1670 přenocoval početný průvod opět ve Dvorcích, kam ten den dorazil i posel Olomouce Tobiáš Rombke, aby zjistil početnost a nároky průvodu císařovny.

Ta přijela do Olomouce 9. března 1670 a do Vídně se vydala se svým početným doprovodem hned druhý den. Zajímavý je například fakt, že ale ještě dne 13. března 1670 jednal ve Dvorcích olomoucký městský písař Karel Reiner s nejvyšším hofmistrem generálem Raimundem Montecuccolim, kterého provázela pověst nejlepšího císařského vojevůdce. Generál Montecuccoli řídil přesun doprovodu královny Eleonory z Vídně do Varšavy i přesun doprovodu její matky, císařovny Eleonory, zpět z Varšavy do Vídně. Po návratu ho čekala funkce maršála a prezidenta dvorské válečné rady. Byl to tedy hodnostář, s nímž olomoučtí potřebovali probrat mnohé. Co to bylo a proč jednání bylo ve Dvorcích v době, kdy již doprovod císařovny byl dávno ve Vídni, těžko se dohadovat. Dvorce se tak vlastně již poněkolkáté v historicky krátké době staly místem

dostaveníčka vídeňské a polské šlechty. Jak asi Dvorce v té době vypadaly, když mohly ubytovat takové množství hostů? Manželství krále Michala a královny Eleonory bylo velice vydařené, avšak 10. listopadu 1673 král umírá a na jeho místo nastupuje později Jan III. Sobieski, o němž ještě bude řeč.

Vdova královna Eleonora se posléze v roce 1675 rozhodla k návratu do Vídně. Původně měla cestovat přes Opavu, Hradec nad Moravicí (kde se měla zdržet), Fulnek a Olomouc. Průvod představující 316 osob a 246 koní se nakonec vydal zcela jinou trasou. Vyjel z Vratislavi 4. listopadu 1675, o tři dny později královna přicestovala přes Zlaté Hory, Heřmanovice a Vrbno pod Pradědem do Bruntálu. Zde byl pro ni připraven nocleh na místním zámku, kde v té době sídlil místodržitel řádu německých rytířů Jan Vilém Zocha.

Soudí se, že mimořádný zájem měli zástupci řádu o informace týkající se úmyslu krále Sobieského, uskutečnit přesídlení řádu německých rytířů do Východního Pruska. Nicméně na druhý den, 8. listopadu 1675, královna odcestovala z Bruntálu přes Olomouc do Vídně, na dvůr svého bratra Leopolda I. Ten se právě později spolehne na pomoci Jana III. Sobieského při boji proti Turkům. Jinak byly cesty polské šlechty na tomto území provázeny projevy sympatie místních obyvatel. Tehdy zde byl vztah k Polsku vřelý. Takový, jaký bychom si ho přáli mít i dnes.

Leskovec nad Moravicí

Obec, patřící k nejstarším sídlištím Jeseníků, je nazvána v zakládací listině z roku 1224 Lechsdorf. Lechové jsou prastarí obyvatelé Polska. Počátkem 13. století se v Jeseníkách usazovalo mnoho polských osídlenců, kteří se zabývali rýžováním zlata. Za dobu existence byl název obce mnohokrát měněn, jmenovala se též Špachov nebo Spachendorf. Po vpádu Mongolů do naší oblasti byla většina zdejších osad rozbořena a opuštěna. Proto povolal olomoucký biskup a lokátor Bruno v roce 1241 další osídlence ze Slezska, aby kraj znovu osídlili. Je zcela pravděpodobné, že se z okolních lesů vrátili do rodné vsi roztroušení osadníci polské národnosti. V roce 1320 přechází Leskovec do majetku opavského knížete Mikuláše II. Roku 1377 při rozdělení opavského území mezi syny Mikuláše II. připadl Benešov s větším počtem vesnic – mezi nimi také Leskovec – Janovi I. Za husitských válek byla vesnice těžce zkoušena, mnoho obyvatel usmrceno, mnoho odvečeno. V letech 1474–76 úpěl kraj za těžkých bojů mezi uherským králem Matyášem Korvínem a polským Kazimírem I. Od r. 1623 přechází obec do trvalého majetku rodu Lichtensteinů.

Za svůj rozvoj vděčí Bruntálsko - do roku 1620, do období Bílé hory, která je v českých dějinách mezníkem bojů a vítězství katolictví nad protestantstvím - rodu pánů z Vrbna. Nejprve se psali z Vrbna, později z Vrbna a Bruntálu. A to i v dobách, kdy s Bruntálem a Vrbnem již neměli zhora nic společného. Nepatří mezi nejstarší české či moravské rody a prakticky nevíme, odkud přišli, ale jejich původ je nespíše polský. Četnými svými sňatky se objevují v nejrůznějších místech historie a je velice obtížné jejich pohyb vystopovat. Různé teorie tvrdí, že přišli jako doprovod Lucemburků z Francie nebo že se přišli z Německa či že jsou potomky starobylého rodu, který má své kořeny ve Slezsku. Všude tam je totiž můžeme vystopovat. Ani ono rodové jméno z Vrbna nám nic neříká, protože s vrbou například, jak by se někomu mohlo zdát, nemá jejich jméno nic společného.

Pravděpodobně je původ tohoto jména spojen s Vrbnem ve Slezsku nedaleko Svidnice, dnes tedy v Polsku. A přitom pánům z Vrbna patří velmi důležitá úloha v dějinách Bruntálska, Opavska a Krnovska. Tedy nejen zde: posléze je nalzáme na nejrůznějších místech Čech a Moravy. Jsou mezi nimi vysocí státní úředníci, významní podnikatelé, vojáci, důvěrníci králů a císařů, a především cílevědomí správci majetku.

V rodinných pamětech pánů z Vrbna jsou zmínky o tom, že se podíleli na založení grysského kláštera u Vratislavi někdy kolem roku 1220, o šest let později jsou jejich jména zaznamenávána v písemnostech kláštera svidnického a Jan z Vrbna v roce 1243 obdaroval klášter lehnický. Víme také, že Jindřichu z Vrbna náleží čestné místo mezi biskupy vratislavskými. Zastával tu funkci v letech 1302 – 1319. Pokud jde o majitele panství bruntálského, tak prvními majiteli bruntálského hradu (zápisně) se stali Štefan, Bernard a Jan někdy kolem roku 1451 nebo o něco později. Dědičně

získali Bruntál až synové jednoho z nich – Jana z Vrbna, v roce 1506. Byli to Bernard, Hynek a Mikuláš. Posledními potomky Bruntálských z Vrbna byli Hynek mladší syn Jan IV. z Vrbna. Hynek mladší zemřel roku 1614. Poté tři roky držel Bruntál starobylý slezský rod Vojsků z Bogdunčovic, od nichž koupil Bruntálsko v roce 1617 Jan IV. z Vrbna. Ten byl spolumajitelem panství Heraldice (dnes Velké Heraldice na Opavsku), ale také členem direktoria (moravské, stavovské zemské vlády). Fridrichem Falckým, který s ním ještě v únoru 1620 navštívil Bruntál, byl jmenován opavským zemským hejtmanem. V roce 1642 zemřel Jan IV. z Vrbna v emigraci jako poslední majitel bruntálského panství z rodu Vrbnů. Páni z Vrbna a Bruntálu ještě tři sta let poté zastávali významná místa a funkce v monarchii. Paradoxně poslední mužský potomek pánů z Vrbna, který žil v českých zemích, Rudolf Ludvík, Ferdinand z Vrbna a Bruntálu, se v roce 1936 zabil pádem z koně. Tím končí úctyhodná historie pánů z Vrbna u nás. Bruntál byl v 16. století místem různých zastavení a návštěv vysoké šlechty – například v roce 1515 navštívil Bruntál bratr českého krále Vladislava II. Jagellonského polský král a litevský kníže Zikmund I. Starý (Jagelonský). Pro nás je zajímavé, že byl velkokníže litevský a jeho matka byla sestrou Ladislava Pohrobka. Navíc byl pravnukem Zikmunda Lucemburského. V té době se Zikmund mimo jiné staral také o výzdobu královského hradu Wawel. Tato krásná renesanční pevnost se v Polsku zachovala do dnešních dnů.

V roce 1577 přijel do Bruntálu dva roky po své korunovaci císař Rudolf II. Jeho návštěva měla náboženský podtext, neboť se snažil o smíření obou církví. On sám byl stoupencem tzv. augšpurského míru z roku 1555, podobně jako syn Jana staršího z Vrbna Hynek II. starší. V roce 1611 přijal na bruntálském zámku zástupce opavských stavů císař Matyáš. To ještě netušil, že právě proti němu vznikne vzpoura českých stavů, jejíž výsledkem se nedočká. Dne 20. března 1619 zemřel ve Vídni. V únoru roku 1620 přijel "zimní král" Fridrich Falcký. Byl vyznání kalvínského, takže si zřejmě s Janem IV. z Vrbna docela notoval. Bylo mu teprve 24 let a králem se stal i přes varování jeho tchána, anglického krále Jakuba I. V době návštěvy Bruntálska sídlil teprve necelých pět měsíců v Praze, z níž po dalších devíti měsících definitivně uprchl. Za rok poté prchal znovu, po říšské klatbě, kterou nad ním vyřkl císař Ferdinand II. dne 22. ledna 1621. A prchal právě přes Bruntál, Vratislav a Braniborsko do Holandska.

Polská obec?

O Dvorcích víme, že byly založeny dříve, první písemná zmínka z roku 1339 nás nesmí zmást. Podle velmi pravděpodobné pověsti byly založeny dvěma polskými kupci kolem roku 901. Kupci Laczko a Emanuel měli příjmení Dvorcové. Až k řece Moravici vymýtili lesy a postavili osadu (dnešní Dvorce) a pozvanými lidmi z půlnoční krajiny (severní) založili vesnici Koko, Axivald, Jakubice, Půlves, Deržice, Kuněžné a Ekertovo. Lazcko byl později v roce 929 rozsápán dvěma medvědy u vesnice Koko. Mladší bratr Emanuel zemřel v roce 957. Jeho syn Emanuel původní osadu rozšířil a pojmenoval ji svým jménem – Dvorce. Postavil je jako pevnost obehnanou hradbami a vodním příkopem. Zemřel ve věku 56 let a zůstala po něm dcera Sibyla, která si vzala za muže Potzikoru, původem z Podolska. Ten si vytvořil i malé vojsko s ochrannými železnými štíty - byli nazýváni Železnaki. I přesto se později podařilo loupeživým rytířům pod vedením jistého Gröffela Dvorce zpustošit a 192 let nebyly obydleny. Historik dr. Berger, rodák z Moravského Berouna, zkoumal tuto pověst v první polovině 20. století a shledal v ní řadu prvků pravděpodobných. Dr. Karel Berger (10. 12. 1867 Moravský Beroun – 22. 10. 1936 Brno) napsal desítky knih o historii obcí Nížkého Jeseníku a severní Moravy. Je považován historiky za objektivního a erudovaného badatele. A vidíte – on, ale i kronikáři obce, přestože byli podle dnešních bohužel zkreslených měřítek Němci, se docela klidně hlásili k polskému původu Dvorců. A jazykem německým o tom učinili zápis ve dvorecké kronice a jazykem německým popsal dr. Berger v Dějinách Dvorců, které dnešní názvy obcí odpovídají těm původním, polským, založeným bratry Dvorcovými.

"Uč se ode mne, jak sladko jest za vlast umírat..." Tak zní nápis na náhrobku Stanislava Žolkiewského, polského státníka a válečníka, který padl v roce 1620 v boji u Cecory proti Turkům a Tatarům. Jeho pravnučka Teofila Sobieská toto heslo svým dvěma synům od útlého mládí připomínala. Výchova její neminula se účinkem.

Když Polsko ohrožovala v polovině 17. století vojska Bohdana Chmelnického, zapojili se oba bratři Sobieští, Marek a Jan, plně do bojů za vlast. Marek Sobieski naplnil první odkaz praděda své matky a položil život na poli válečném. Jan posléze utrpěl těžké zranění, v roce 1653 strávil delší dobu jako rukojmí v tatarském ležení. Poznal mravy a způsoby Turků, osvojil si jejich řeč a díky mnoha válečným šarvátkám vysloužil si mimo jiné i titul "turkobijce". V roce 1656 jmenoval polský král **Jana Sobieského** (na obrázku vlevo) korunním velkým korouhevníkem, v roce 1665, tři dny po tajném sňatku se svou milenkou Marií Kazimírou, odjel ve funkci korunního velkého maršálka do vřavy občanské války mezi královským polským vojskem a vojskem magnáta Lubomírského.

Když v roce 2001 vysvětil ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz u kostelní zdi ve Dvorcích pomníček věnovaný památce polského krále Jana III. Sobieského, který zde v srpnu 1683 přenocoval, nešlo o nějakou náhodnou či

bezvýznamnou připomínku historie. Patří sem i historie lásky Maryšky a budoucího krále Jana III. Sobieského. Ta je bohatá nevšední krásou i zápletek hodných Dumasových románů. Zamílovali se v době, kdy byla Maryška ještě vdaná, jejich spojení nemohlo být oficiální. "Tajně" provdanou vdovu nepustili na pohřeb jejího prvního manžela Jana Zamoyského, posléze 5. července 1665 byli milenci sezdáni oficiálně. Oddal je nuncius Pignatelli, pozdější papež Inocenc XII. V září 1667 Jan Sobieski přelstil Turky u Podhájců. Polský král Kazimierz abdikoval. Ludvík XIV. a princezna Marie (pozdější anglická královna) byli kmotry prvorozenému Janovu synovi. 20. července 1671 napadli Polsko opět Turci, v bitvě u Kalnika je Jan Sobieski porazil a získal zpět pro svoji zemi značná území. Rok poté opět Turci zaplavili Polsko a dostali se až k Visle. 17. října 1672, po smrti Michala Wolodyjowského, země kapitulovala. 19. května 1674 byl zvolen králem Polska a Litvy Jan III. Sobieski. 22. srpna téhož roku rozdrtil s polskými husary vojsko nuračina Safy Gireje. V říjnu Turci vyklidili polské území. 2. února 1676 se konala korunovace nového polského krále a královny Maryšky. Koncem roku uzavřely polská a turecká strana smír a nový král měl zajištěny jižní hranice země.

Expanze Turků do Evropy od 14. do 18. století zaznamenala řadu proher a vítězství na stranách všech válčících stran. V druhé polovině 17. století ohrožovala Osmanská říše Polsko a polskou část Ukrajiny. V roce 1683 stáli Turci před branami Vídně. Na její záchranu spojili svá vojska císař Leopold I. a tehdy již polský král Jan III. Sobieski. Polskému vojsku trvalo přemístění k Vídni patnáct dnů. Jízda směřovala přes Hranice, Lipník až k Mikulovu, kde se spojila s vojsky pěšími. Ta putovala přes Opavu, Dvorce a Olomouc. Králi Janu III. Sibirskému trvala cesta pouhých osm dnů. Dobové zprávy nepostrádají i popis královské hostiny v Olomouci, na kterou bylo připraveno dvanáct skopců, čtyři telata, jeden vůl, kopa kaprů a štik, osm beček piva, čtyři vědra vína, cent másla čerstvého a cent másla převařeného. Proslulý "turkobijce" Jan III. Sobieski svou pověst před Vídní potvrdil. Sám o tom podal svědectví v dopisech, které od roku 1665 plných osmnáct let psal své milované ženě Marii. Jeho dopisy jsou nejen svědectvím doby, ale i svědectvím velké lásky.

Vítězství nad Turky u Vídně patří mezi světlé okamžiky tehdejších polských dějin. Ale i evropských. Jan Sobieski nejen porazil turecká vojska, ale zajal i jejich vůdce **Kara Mustafu**. A zachránil tak Evropu před muslimy.

Kara Mustafa - the leader of Turks.

Měsíc před vítěznou bitvou projížděl Jan III. Sobieski i Bruntálskem. V dopise napsaném 27. srpna v Prostějově popisuje cestu z Opavy do Olomouce, při níž přenocoval ve Dvorcích. Proto jsme v roce 2001 postavili ve Dvorcích onen již zmíněný pomníček k počtě polského krále Jana III. Sobieského. Jeho odhalení bylo přítomno hodně našich polských přátel. Je pro nás symbolem záchrany křesťanské Evropy, je předznamenáním evropské spolupráce.

Vynikající, bohužel u nás téměř neznámý malíř Emil Laufer se narodil 28. června 1837 ve Dvorcích v domě č. 39. Studoval a později vyučoval na pražské Akademii výtvarných umění a krátký čas byl i jejím ředitelem. Mezi jeho význačné žáky patří například Václav Brožík (1851 – 1901), jehož obraz Mistr Jan Hus na koncilu kostnickém byl v 50. letech součástí výzdoby každé školy v Čechách, na Moravě i ve Slezsku. Originál je v majetku pražské radnice. Brožík sám mnohokrát prohlásil, že za mnohé vděčí svému učiteli. Emil Laufer mimo práce pedagogické

hodně maloval. Pro Rudolfinum zhotovil v roce 1863 Návrat Borise, krále bulharského a v roce 1879 Žalobu Krymhildy. Od roku 1854 namaloval Emil Laufer desítky obrazů, které visí v mnoha slezských kostelích, zejména v polském Slezsku. Měl k této části světa vztah, protože se zde narodil. Rodné Dvorce navštívil několikrát při cestách do Slezska, avšak žil a tvořil převážně v Praze.

Pavel Sisko 2011

Václav Brožík

Motiv americké známky podle obrazu Václava Brožíka Kryštof Kolumbus na dvoře španělském (1884)

Lauferovy obrazy s náboženskými motivy visí dodnes v mnoha polských kostelích. Na faře v Glubczycích najdete krásného sv. Floriána, patrona hasičů. Laufer ho namaloval v Praze v roce 1890. Několik jeho obrazů skrývá kostel v Glogówku i v dalších slezských obcích. Inu, doma není nikdo prorokem. Za rodákem ze Dvorců musíme do Prahy, do Vídně nebo do polského Slezska. Jeho žák Václav Brožík namaloval ještě slavnější obraz než ten o Husovi v Kostnici. Jmenuje se Kryštof Kolumbus na dvoře španělském. V USA se dostal i na známky (vlevo). Tento pětimetrový monument koupil za 20 000 dolarů americký sběratel Morfia Nesup a věnoval ho Metropolitnímu muzeu v New Yorku. Je tam stále. Pouze kraj, o kterém je

tento text, tak trochu chátrá. O jeho historické paměti ani nemluvě. A o návštěvách "králů či císařů" si mohou místní pouze vyprávět. (le)

Srdečně Vás zveme na 19. prodloužení Cesty česko – německého porozumění

29. června 2013 * 13.00 na úpatí Červené Hory – Guntramovice

Hudební vystoupení studentů Gymnázia Vítkov * Úvodní slova

Kladení dalších desek – přijetí nových účastníků Cesty

255. výročí bitvy u Guntramovic a Domašova nad Bystřicí, svedené mezi rakouskými a pruskými vojsky ve dnech 28-30. 6. 1758, svými drobnými výstupy připomenou členové KVH Historického pěšího pluku č. 7 - Franz Xaver Graf Harrach Kunvald-Nový Jičín

Přátelská debata účastníků * 11. Evropská polní mše

Občerstvení (domácí český chléb se škvarkami; k zapíjení cikorka) podávají členky občanských sdružení STP a Za Budišov!) v dobovém oblečení.

(Snímky jsou z prodlužování v roce 2011, kdy byla vysvěcena Kaple Cesty česko-německého porozumění)

Wir laden Sie herzlich zur 19. Verlängerung der Deutsch-tschechischen Verständigungsstraße ein

**29. Juni 2013 * 13:00 am Fuße des Roten Berges Guntramovice – Gundersdorf
Darbietungen des Gesangchors Gymnazium Vítkov *Einleitende Worte
Verlegen weiterer Platten – Empfang von neuen Teilnehmern**

Mit den Mitgliedern des KVH Historischen Regiments Nr. 7 - Franz Xaver Graf Harrach Kunvald-Neutitschein gedenken wir des 255. Jahrestages der Schlacht zwischen Gundersdorf und Domstadt, die zwischen der österreichischen und preußischen Armee von 28. bis 30. Juni 1758 geliefert wurde.

Freundschaftliches Beisammensein der Teilnehmer

11. Europäische Feldmesse

Kleine Erfrischung (hausgemachtes Brot mit Grießen, Zichorie zum Trinken) servieren die Frauen der Bürgervereine STP und Za Budišov! in zeitgemäßer Bekleidung

(Die Bilder stammen von der Verlängerung im Jahre 2011, in welchem die Kapelle der Deutsch-tschechischen Verständigung eingeweiht wurde.)

Již dvacet dva let vychází zajímavý studentský časopis BABYLON s poznámkou „Studentský list pro seniory“, nad kterou se občas někdo, bez smyslu pro humor, podivuje. Letos 20. května vyšlo jeho první letošní číslo a je nabitý zajímavými informacemi. Nás zaujal článek Josefa Mlejníka juniora o jedné chybějící sloce, mapující historii sovětské maďarské republiky, o které se toho přece jen moc neví. Jistě zaujme i čtenáře ČASU.

Kam se poděla pátá sloka?

Béla Kun a jeho bolševická republika z roku 1919

*„My si v Čechách
nenecháme bolševismem hlavy plést
republika neprodáme
za zradu a podlou lest.
My jsme národ příliš zdravý, Šmeral nás tu nenakazí.
Naše zem je maličká,
má však svého tatíčka,
za ním půjde každý Čech
s písni na svých rtech:
Kampak na nás, bolševíci,
copak vás to napadá,
vás si každý koupí,
na nás jste však hloupí.
Kampak na nás bolševíci,
copak vás to napadá,
víme, jak ta vaše volnost vypadá.“*

Pěje se ve známé a po listopadu 1989 občas v různých estrádách prozpěvované písni Karla Hašlera z roku 1919 „Kampak na nás, bolševíci“. Její produkce může sloužit za příklad všude tolik rozšířeného „bezpečného hrdinství“, při němž se dosyta vyhulákají hlavně ti, kteří by v době, kdy to bylo zapotřebí, ani necekli. Ovšem polistopadové verze postrádají pátou sloku písně, jež původně zněla:

*„V Uhrách byla revoluce,
s Károlyim se zbouřil trůn,
na něj usedl s kudlou v ruce
maďarský žid Béla Kun.
S ním tam dvacet čtyři židů
nekřesťansky vládne lidu,
lezou jako štěnice až na naše hranice.“*

Z povahy textu je zřejmé, proč máme nyní Hašlerův hit z roku 1919 o sloku kratší. Karel Hašler zahynul v prosinci 1941 v koncentračním táboře Mauthausen, když na něj, nemocného a zmučeného, pouštěli ledovou vodu, a i z tohoto důvodu nemá smysl stavět ho nyní na pranýř coby antisemitu. Ostatně, jako autor populárních písní musel hodně dbát na příznivý ohlas publika. Dnes se sice soudí, že antisemitismus se vyskytoval hlavně v Polsku a pak také trochu v Německu, nicméně tato nákaza se historicky pevně usadila v celé Evropě, a tudíž i v české společnosti. Antisemitismus však rovněž byl, byť nepřímou, jednou z hnacích sil bolševismu, neboť vize internacionální komunistické společnosti, která překoná staré sociální a náboženské předsudky logicky přitahovala velké množství Židů. A jejich nadprůměrný podíl v komunistických (či obecněji v radikálně levicových) organizacích pak antisemity utvrzoval v jejich přesvědčení, že komunismus

(bolševismus) je projevem židovského spiknutí. Tak se roztočil bludný kruh, jenž se záhy proměnil v šílenou dějinnou cirkulárku, které padly za oběť desítky milionů lidí.

Hašlerova „pátá sloka“ je pouhým odleskem onoho kruhu, a konkrétně pak zrcadlí takzvanou Maďarskou republiku rad a válečný konflikt, který vedli maďarští bolševici s čerstvě narozenou první republikou „tatička“ Masaryka.

Maďarská sovětská republika neboli Maďarská republika rad (ruské slovo „sovět“ má v češtině význam „rada“) sice byla efemérním státem, existujícím od 21. března do 1. srpna 1919, leč zdaleka ne nevýznamným, neboť po bolševickém Rusku šlo o druhou republiku sovětského typu v Evropě. Pokud by se jí podařilo udržet, ba rozšířit, mohl komunismus opanovat celou střední Evropu již krátce po první světové válce, tedy zhruba o čtvrtstoletí dříve. A nejen to, mohl posléze ovládnout celý evropský kontinent, což byl ostatně plán přinejmenším významné části tehdejšího bolševického vedení v Rusku.

Jak ale vůbec došlo k tomu, že se v Maďarsku chopili moci bolševici? Maďarsko se po první světové válce a po rozpadu Rakousko-Uherska dostalo do hluboké vnitropolitické krize. Nekontrolovaná inflace, nedostačující ubytovací kapacity, obrovská nezaměstnanost, nedostatek potravin a uhlí, to vše dále oslabovalo ekonomiku země a naopak podporovalo všeobecnou nespokojenost a protesty. V říjnu 1918 byla na základě tzv. Astrové revoluce ustavena demokratická, ale značně nestabilní koaliční vláda.

Společenské vědomí v Maďarsku navíc poznamenal trpký pocit válečné porážky, která přinesla i významné územní ztráty (v rozsahu 2/3 území někdejších Uher) ve prospěch nově vznikajících nástupnických států – Rumunska, Československa a Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, pozdější Jugoslávie. V zemi s tradicí silného nacionalismu se tak vytvářely podmínky pro nebezpečnou kombinaci sociálního radikalismu s úsilím zachovat předválečnou integritu „svatoštěpánské koruny“, tedy předválečného Uherského království. Ještě 8. března 1919 přijala maďarská vláda

tzv. zákon o slovenské zemi, jímž začleňovala Slovensko do své pravomoci.

Hrabě Mihály Károlyi, liberál a prezident nově vzniklého Maďarska (na snímku vlevo) se domníval, že jeho země bude nakonec velkých územních ztrát ušetřena. Ale 20. března 1919 mu plukovník Vyx, šéf dohodové mise v Maďarsku, předal nótu Dohody s určením demarkační linie. Nová linie znamenala, že se Maďaři musí stáhnout o 50–80 km a že Slovensko, Sedmihradsko a Chorvatsko jsou pro ně definitivně ztraceny.

Károlyi se rozhodl hrát „vabank“ – změnil ze dne na den prozápadní orientaci země na orientaci východní a předal vládu levici. Sám tento krok zdůvodňoval následovně: „Jen čistě sociálně demokratická vláda může udržet pokoj v zemi. Skutečná moc byla stejně už několik měsíců v rukou organizovaného dělnictva. Nechceme-li splnit vražedné podmínky Dohody, potřebujeme jednotného vojska. ... Západní orientace, politika, vybudovaná na Wilsonovi, definitivně ztroskotala. Potřebujeme novou orientaci, která nám zajistí sympatie dělnické internacionály. ... Nová

sociálně demokratická vláda bude muset uzavřít spolek s komunisty, aby v zemi nepovstávaly nepořádek a obtíže, dokud se povede tento boj na život a na smrt proti imperialistickým vetřelcům.“

Károlyi však rozpoutal síly, které mu přerostly přes hlavu. „Sociální demokraté a komunisté se sešli druhého dne, 21. března, k poradám, při nichž komunisté se ukázali stranou výbojnou a sociální demokraté stranou rozpačitou a ustupující,“ píše Ferdinand Peroutka v knize Budování státu a pokračuje: „Pod komunistickým vlivem bylo usneseno přijmout nabídku, avšak utvořit vládu nikoliv sociálně demokratickou, nýbrž sovětskou. Odstoupivší vláda neměla už moci na tom něco změnit, neboť komunisté se zatím zmocnili zbraní a namířili děla na vládní budovy. Deputace socialistů odebrala se do vězení, v němž bylo zavřeno několik komunistických vůdců, mezi nimi Béla Kun, a sepsala s nimi provolání k proletariátu.“

V provolání se říkalo, že sociální demokraté a komunisté splývají v jednu stranu a ujímají se moci jménem proletariátu, že vládnout budou dělnické, vojenské a selské rady, a že volby do Národního shromáždění jsou zbytečné a nebudou se konat.

Oznamoval se též vznik proletářské armády, která ve spojení se sovětskou armádou porazí „imperialisty Dohody“ a vrátí Maďarsku „stará území“ – tedy i Slovensko. Károlyi pochopil, že se mu věci zcela vymkly z rukou, a vzdal se prezidentského úřadu. Komunista Béla Kun byl slavnostně vyveden z vězení a stanul v čele nového režimu. Nechal rozeslat telegram, nadepsaný „Všem!“, kde mimo jiné oznamoval: „Pařížská mírová konference rozhodla se vojensky obsadit téměř celé území Uher, považovat demarkační linii za konečnou politickou hranici, a tak znemožnit vyživování a zásobování revolučních Uher. V této situaci zbyl uherské revoluci jediný prostředek k záchraně: diktatura proletariátu, vláda dělníků a chudých sedláků.“

Sousedům Maďarska muselo být jasné, že válka je na spadnutí. Celý průběh převzetí moci maďarskými bolševiky podle Ferdinanda Peroutky „zřetelně napovídá, do jak velké míry měl maďarský bolševismus nacionální charakter a jak byl přímo plodem uražené národní pýchy.“

Peroutka v této souvislosti cituje i vrchního velitele maďarské Rudé armády Wilhelma Böhma, který později napsal: „I když revoluce zdánlivě brala na sebe formy sociální revoluce, ve svých vnějších formách, vnitřních jevech i ve svém výbuchu byla veskrze nacionálně bolševická.“

Revoluční maďarská vláda začala znárodňovat továrny, doly a banky. Konfiskovala půdu nad 40 hektarů. Prosazovala rovněž úplné zestátnění kultury a školství, zavedla stanné právo a revoluční teror s fyzickou likvidací odpůrců. Takzvaný rudý teror prováděla tajná policie, revoluční tribunály

a pololegální speciální oddíly jako byla například asi dvoustčlenná skupina mladíků oděných v kožených pláštích, kteří si říkali Leninovi hoši. Počet popravených je odhadován na několik stovek.

Maďarská republika rad se ocitla v konfliktu s Československem a Rumunskem, a to primárně kvůli území. Ovšem československá armáda se tehdy teprve budovala a byla řízena dosti diletantsky. Na válečném poli tudíž žádných úspěchů nedosáhla, naopak. Když maďarská Rudá armáda přešla v květnu 1919 do protiútoky, postupovala velmi snadno vpřed. 2. června padly Nové Zámky, 6. června pak Košice. Na obsazeném území vznikaly orgány revoluční moci – dělnicko-rolnické rady a direktoria.

Na obsazených územích jižního Slovenska vznikla Slovenská republika rad se sídlem v Prešově. Vedení Maďarské republiky rad se tímto způsobem pokusilo rozšířit území pod svou kontrolou, navíc v naději na spojení se sovětskou mocí na Ukrajině a v Rusku. Avšak sovětskou Rudou armádou tehdy plně zaměstnávala občanská válka, a její přímá

podpora byla tudíž nepravděpodobná.

Revoluční výkonný výbor Slovenské republiky rad jmenoval 16. června v Prešově jedenáctičlennou revoluční vládu pod předsednictvím českého komunisty Antonína Janouška (na snímku vlevo) Ten pak 18. června telegrafoval do Prahy: „Dnešním dnem vyhlásil proletariát na Slovensku republiku

rad; ujali jsme se moci, opírajíce se o dělnictvo a ozbrojenou radu proletariátu... Výslovně prohlašujeme, že Slovensko dnešním dnem náleží výhradně slovenskému dělnému lidu.“

Dceři československého prezidenta Alici Masarykové poslal Antonín Janoušek dopis, v němž shrnul své politické cíle: „Váš otec, slečno doktore, staví, a já bořím. Bořím proto, že stavba je zbudována na staré imperialisticko-kapitalistické hnilobě. A proto se mi bouračka daří... Komunistická propaganda získává české vojáky. Rozvrat v armádě postupuje. Sociální revoluce nezastaví se před hranicemi republiky a bylo by jen největším zájmem lidským, aby převrat i v Čechách a na Slovensku byl proveden klidně, bez prolévání krve a utrácení lidských životů.“

V dopise vyjádřenou touhu po sametovém provedení komunistického převratu diktovala spíše snaha udělat na adresátku dobrý dojem, ale kdo byl vlastně Antonín Janoušek? Historik Antonín Klimek o něm v knize Vítejte v První republice uvádí následující: „Původně strojní zámečník, pak novinář, dopisovatel kladenské Svobody v Budapešti. Když vznikla v březnu 1919 Maďarská republika rad, stal se šéfem její československé sekce. Poté, co maďarská Rudá armáda obsadila většinu Slovenska, postavil se 16. června v Prešově do čela Slovenské republiky rad. Jenomže ta nepřežila odchod rudých Maďarů. Na podzim 1921 pak nabídl z vězení úřadům pomoc při potlačení pokusu Karla Habsburského o puč v Maďarsku. Po propuštění z žaláře emigroval v roce 1923 do Sovětského svazu, kde se posléze stal členem bolševické strany a do smrti v roce 1941 vykonával nejrůznější hospodářské funkce nevalného významu. Roku 1959 obdržel in memoriam Řád republiky. Jeho syn byl důstojníkem NKVD a brutálním vyšetřovatelem Státní bezpečnosti.“

Janouškova vláda Slovenské republiky rad vydala výnos o zespolečenštění výrobních prostředků, znárodnění továren nad 20 pracovníků, velkostatků a peněžních ústavů. Vypracovala plán na vytvoření nových výrobních vztahů v zemědělství, zastavila činnost obvyklých soudů a nahradila je „revolučními tribunály“, zestátnila školy, zřídila slovenskou „Rudou armádu“ a bezpečnostní sbor „Rudá stráž“. Kvůli krátké době trvání tohoto státního útvaru se však zmíněná komunistická opatření naštěstí nemohla uskutečnit.

Béla Kun, Antonín Janoušek i další tehdejší revolucionáři doufali, že se revoluční požár rozšíří na celou Evropu, a že právě díky tomu zvítězí. Očekávali například propuknutí nepokojů i v průmyslových oblastech českých zemí, hlavně na Kladně. To se však přece jen přepočítali. V Rusku byla Rudá armáda tísněna intervenčními vojsky a zájmy sociální revoluce se v Evropě často křížily s nacionalismem či s vlastenectvím.

„Když Maďaři vtrhli na Slovensko, rozhostila se ve většině české levice bezradnost. Uznávala, že je podnikem příliš nesnadným rozmlouvat ohroženému národu právo na obranu. Nebyla ještě komunisticky tak vyspělá a odhodlaná, aby bezohledně postavila zájem revoluce nad zájem nového a i velkou částí dělnictva s radostí uvítaného státu. Dr. Šmeral stál v čele deprimovaných. Maďarská ofenzíva mu byla krajně nepříjemná, neboť správně předpokládal, že nakonec posílí v Československu nacionalismus a ztíží vítězství socialismu. Vyslal zvláštního posla ke Kunovi, aby mu vyložil tento názor a aby ho prosil o zastavení útoku, jenž činí pozici radikálních socialistů v Československu nemožnou,“ píše Ferdinand Peroutka a z jeho líčení je dobře patrný zásadní spor, jenž tehdy rozdělával představitele komunistického hnutí.

Ti se dělili na radikální maximalisty, k nimž patřil i Béla Kun, kteří hodlali rozpoutat celoevropskou revoluční vlnu stůj co stůj, a na pragmatické realisty, mezi něž nutno řadit především Vladimíra Iljiče Lenina. Realisté brali více v úvahu faktickou situaci a zastávali názor, že je třeba spíše upevnit moc tam, kde se jí bolševici zatím dokázali chopit, získat čas, nabrat síly a s útokem počkat na příznivější situaci.

S Maďarskou republikou rad nakonec, když se jí nedostalo pomoci ani od ruských bolševiků, ani třeba od případného komunistického povstání na Kladně, učinila rázný konec Dohoda, tedy vítězná mocnost první světové války. Do čela československé armády byl postaven francouzský generál Pellé. Obnovil disciplínu, rázně si vynutil dostatečné zásobování a požadoval rumunskou protiofenzívu. Dohoda navíc zakročila tvrdě diplomaticky a zaslala do Budapešti nótu žádající stažení maďarských vojsk ze Slovenska.

Pod soustředěným nápořem československých a rumunských vojsk spojenm s nekompromisním diplomatickm postojem Dohody museli Maďaři ustoupit a 24. ervna 1919 uzavřít v Bratislavě mr, podle kterého se maarsk vojska musela stáhnout ze slovenského území. S jejich odchodem zanikla 7. ervence i Slovensk republika rad. Diletantsky veden válka si vřak na eskoslovensk straně vyžádala řivoty 1018 vojk. Navíc v praxi prokázala, ře organizace a působení nov eskoslovensk armády budou narřet na etn, dřiv nepředpokldan problémy.

„Vřel politiků svazek se západními mocnostmi, nikoliv vlastn síla, rozhodl tento boj ve prospěch Československa,“ konstatuje v Budování státu Ferdinand Peroutka.

Maarsk republika rad vydrřzela jen do 1. srpna. Toho dne jeřt zhrzen Bla Kun na poslední schůzi sv vlády pronesl: „Proletariát neopustil sv vdce, nbrř sám sebe. ... Chladn a klidn musím konstatovat: diktatura proletariátu je svrřena. ... Teř vidím, ře jsme se nadarmo pokusili vychovat proletariát této země k sebevdomm revolucionářům. Tento proletariát potřebuje nejbezohlednřší, nejstrařnřší diktatury burřozie, aby se stal revolučním.“

Kdyř takto oznámil, ře maarsk proletariát jeřt nedorostl k revolučním vřinm, uprchl Bla Kun do Rakouska, a Maarsk republika rad tak po 133 dnech přestala existovat. Vládu v

Maďarsku zprvu, na pr dn, převzal kabinet Gyuly Peidla, sociálního demokrata a odboráře, kter zmnil jméno státu na Maďarskou lidovou republiku. Jenře ani tm dramatick změny v Budapeřti neskončily – potkem srpna vtáhla do maarsk metropole rumunsk vojska. Dohoda přinutila Peidlovu vládu k odstoupení a za „správce zem“ jmenovala vvodu Josefa Habsburského. Faktickou moc vřak zal přebírat admirál Miklós Horthy, jenř se stal velitelem maarsk Národní armády a zavedl v zemi „bl teror“.

Poty obětí bílého teroru se odhadují řdov na několik tisíc. Mezi obřmi se nacházelo i hodně řid, kter tak zcela nevinn dopláceli na skutečnost, ře mnoho maďarských komunist, včetně Bly Kuna, bylo řidovskho původu. 1. března 1920 pak parlament vyhlásil Maarsk království, jehoř regentem se stal pvř Miklós Horthy. A jaké byly dalří osudy vdce Maarsk republiky rad, Bly Kuna? (na snímku vlevo)

Z Rakouska, kam nejprve uprchl, se posléze dostal do sovetřskho Ruska. Tam stanul v čele oblastního revolučního výboru na Krymu. Z této pozice dajn přikázal zabít tisíce přsluřnk tamních etnických menřin. dajn také nechal pozabíjet deset tisíc zajatých blogvardjc. Ve třicátých letech byl vřak

během Stalinových čistek obviněn z trockismu a popraven.

Inu, s im kdo zachází, s tím také často schz. Rud republika Bly Kuna vřak potvrzuje starou, byř často přehlzenou pravdu: extrmn hnutí se dostávají k moci předevřim díky vbuřn kombinaci různých frustraci: ekonomických, sociálních, nrodnostnch nebo „identitních“. Pvř ve výparech z těchto bařin se mimořdn daří idejím i hnutím, po nichř by v normálních – alespoň relativn blahobytnch a důstojných – asech, neřtkl ani pes.

Josef Mlejnek jr.

Lesní slavnost Lapků z Drakova a Dny Lesů České republiky 13–14. července 2013 Sobota 10–20 Neděle 10–17

PROGRAM:

Představí se rytířské skupiny ARCUS z Vítkova, Šermířský spolek z Jeseníku, AGRIPA Vítkov se středověkými střelnicemi a historickým kolotočem, LČR s.p. s Lesní pedagogikou nachystanou Jesenickými lesníky. Pro děti je připravena stezka odvahy, mohou si zde zasadit „svůj“ strom, rýžovat zlato, navštívit vodníka u Slučího potoka a čarodějnici Arastelu. **Razítkovací hra** je povede za **Hledáním zlatého pokladu Lapků z Drakova**. Při svém vandrování můžete navštívit tajemné skřítky ve Zlaté kuželně, vyzkoušet si dětský rybolov, jízdu na koních, zhlédnout výstavu v lesní galerii, práci několika řezbářů, zručných řemeslníků, kovářů, farmářů a nakoupit si u jarmarečních prodejců. V sobotu proběhne experimentální tavba železa v replice středověké dřevouhelné huti. V neděli plavecká soutěž **Drakovský plaváček**. Na Rejvízu navštivte muzeum s tkalcovnou v domě č. 12, mechová jezírka a využijte bohaté nabídky občerstvení. Na Drakově zahrají hudební skupiny Řebříňák a Škrpál z Vrbna. Kelt Grass Band Stránské, Grock Zlaté Hory, v neděli Karlováci a Modulor z Bruntálu. Pobaví vás dlouhonozí kejklíři Cirkusu trochu jinak a další zajímavé atrakce na celé trase Naučné stezky Lapků z Drakova. Koupíš-li si los „Hra o štěstí“ a budeš-li mít štěstí, odejdeš domů s atraktivní okamžitou výhrou.

Soutěže a zábavné hry pro děti:

Razítkovací hra – putování s **Vandrovni knížkou Lapků z Drakova**, kterou zakoupíš u pokladny za 5.- Kč. Pak se vydáš hledat **zlatý poklad Lapků z Drakova**. Legenda s mapkou tě povede. Při putování po Drakově, nezapomeň na zastaveních otisknout pamětní razítka do Vandrovni knížky. V sobotu se přihlas do soutěže **Drakovský plaváček**. Start je v neděli v 13,30 hod. Dospělí vyhraji soudek piva, děti dle pořadí 10 triček **DRAKOVSKÝ PLOVÁČEK 2013**.

Přijdi třeba pěšky či na kole, autem - veškeré informace získáš od pořadatelů na místě Lesní konání slavnosti.

**Vstupné je dobrovolné
Parkovné 30 Kč**

Pořadatelé a partneři projektu:

Spolek Přátelé Vrbenska, Nadace OKD, Moravskoslezský kraj, LČR s.p., L.S. Město Albrechtice, Jeseník a Karlovice, Město Vrbno pod Pradědem, Město Krnov, Město Zlaté Hory, Obec Heřmanovice, CHKO Jeseníky, ACTAEA Karlovice, Klub Přátel Zlatých Hor, Spolek pro rozvoj Rejvízu, Řád svatého Huberta, prefektura Moravské Slezsko. Hasiči Vrbno, Sdružení zdravotně postižených občanů Vrbno, MO ČČK Vrbno, ČRS MO Rybáři Vrbno, Spolek „Sami Sobie“ Wilamovice Nyskie, MC Kominíček Karlovice, Maso V+W, farma Bellama, farma Bovine, mediálními partnery jsou Bruntálský a Krnovský DENÍK a Studio STA o. s. Krnov.

Projekt Lesní slavnost Lapků z Drakova je realizován za podpory Nadace OKD

MALÍŘI A FOTOGRAFOVÉ

Malířství a fotografie žijí od prvopočátků v rozporuplném soužití. Malíři nejprve na vynález fotografie žárlili a opovrhovali jí, brzy ji však začali využívat jako pomocnou předlohu pro svá díla. Fotografové se dokonalostí odrazu skutečnosti nadřazovali malířům a věřili, že je postupně nahradí. Dnes žijí ve smířlivé symbióze a vzájemně se obohacují. Například „Výkřik“ Edvarda Muncha inspiroval Pascala Duponta, který se obdivem ke slavnému předobrazu norského expresionisty evidentně netají. Však si je můžete porovnat sami.

Ústav pro studium totalitních režimů
a Historický ústav SAV
ve spolupráci s Národním muzeem
si Vás dovoluují pozvat na konferenci

Gustáv Husák.

Moc politiky – politik moci,

která proběhne ve dnech

29. a 30. května 2013

v prostorách Nové budovy
Národního muzea v Praze.

V případě Vašeho zájmu o účast,
se prosím registrujte na e-mailu:

eva.kubatova@ustrcr.cz.

Děti provádějí děti:

Hraběnka Walburga zve děti na zámek

KUNÍN: Unikátní možnost oslavit Mezinárodní den dětí budou mít všechny děti tuto neděli 2. června 2013 na zámku v Kuníně. Hraběnka Walburga zve znovu po roce všechny děti na zámek a všechny děti budou mít také vstupné zdarma. Zámek se promění v tento den v pohádkové království.

Dospělé průvodce na zámku navíc tradičně vystřídají malé děti a provedou své vrstevníky zámek. Prozradí i převelice dlouhé jméno paní hraběnky, které běžně neřekl nikdo jinak než „naše dobrá hraběnka.“ Děti paní hraběnku také potkají na zámku a s ní rovněž jejího malého žáka

Františka Palackého...

V zámeckých pokojích se děti přesunou do pohádkového světa, uvidí výstavu divadelních loutek, kulis a také výstavu pohádkových divadelních kostýmů. Na tajuplné zámecké půdě budou po celý den připraveny pohádkové příběhy Povídky z podhradí a také ukázky rytířských zbraní s výkladem rytířů a dvorních dam SHŠ Argentis.

Ve Velkém sále zámku na děti na závěr čeká velká, veselá a výpravná Vodnická pohádka v podání populárního Divadýlka Mrak. Představení začíná v 16 hodin. Dětské prohlídky zámku s pohádkami na zámecké půdě potrvají od 10.00 do 16.00 hodin. Prostě oslava svátku jak má být. Zámek provázejí děti z Husarské akademie Nový Jičín, hrají a vystupují SHŠ Argentis a Divadýlko Mrak, na dětském dnu se podílí SOŠ EDUCA. Dětské prohlídky zámku v Kuníně jsou mezi českými a moravskými zámky naprosto ojedinělé. Vstup do zámku mají všechny děti zdarma. Ty, které vybarví omalovánku zámku s paní hraběnkou a čápem Viktorem, dostanou malý dárek.

Hraběnka Walburga celý svůj život pečovala o chudé a talentované děti, na svém zámku v Kuníně založila jednu z nejlepších škol té doby a vychovala také budoucího slavného historika a Otce národa Františka Palackého...

Jaroslav Zezulčík

ZAJÍMAVÁ PŘÍLEŽITOST

Benchmarkingová databáze umožňuje vzájemné porovnávání výkonů knihoven, identifikuje slabé a silné stránky knihovny, umožňuje také porovnávání s dosahovanými průměry na celostátní úrovni v ČR. Ekonomické údaje jsou k dispozici v Kč a euro. Vstup do databáze je umožněn pouze účastníkům projektu. Do projektu Benchmarking knihoven bylo v roce 2012 zapojeno 257 veřejných knihoven různé velikosti zřizované obcí nebo krajem, z tohoto počtu bylo 203 českých knihoven a 54 slovenských knihoven. České knihovny mají od letošního roku usnadněno vkládání dat tím, že se využívají již dříve uložená data do statistiky. Knihovny proto mohou data pouze dodatečně prověřit, opravit v souladu se stanovenými pravidly nebo doplnit údaje, které se ve statistice nevykazují. Benchmarking knihoven spravuje Národní knihovna ČR v Praze. V současnosti hledá další zájemce o vstup do projektu. Ten je určen knihovnám, které mají zájem své výkony porovnat s jinými knihovnami, je pro ně důležité vědět, ve kterých oblastech dosahují výborných výsledků a kde zaostávají či chtějí být připraveny na diskusi o rozpočtu se svým zřizovatelem. Zájemci o účast v projektu mohou kontaktovat Vladanu Pillerovou na adrese vladana.pillerova@nkp.cz, která jim zašle pokyny a doporučí další postup. **Knihovny nově přístupující k projektu se musí přihlásit nejpozději do 31. 5. 2013.**

(mk)

vracíme se k zahradám

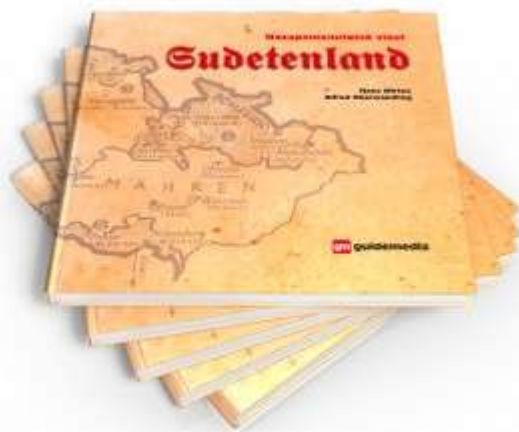
Pěstování ovoce a zeleniny v srdci města zapouští kořeny i v Česku. V Praze se letos otevře několik nových komunitních zahrad. Jedna vzniká třeba na Žižkově, za Domem dětí a mládeže Ulita. Organizátoři holešovického projektu Prazelenina museli letos zahradu přesunout na jiný, větší pozemek. My. Aktivity o.p.s.

<http://www.myaktivity.cz/> Prazelenina

<http://prazelenina.cz>

NAKLADATELSTVÍ GUIDEMEDIA BRNO INFORMUJE NEZAPOMENUTELNÁ VLAST SUDETENLAND

Dlouho očekávaná kniha [Nezapomenutelná vlast Sudetenland](#) právě vyšla. *Český porcelán, české sklo či jablonecká bižuterie* jsou stále pojmy, jež u většiny dnešních obyvatel České republiky vzbuzují hrdost na tradiční „český“ průmysl. Zakladatelé tohoto průmyslu však hovořili převážně německy. Německojazyční Češi, Moravané a Slezané po staletí neúnavně budovali ve své vlasti kulturní a hospodářské hodnoty, z jejichž dědictví profitují i dnešní, česky mluvící generace. Kniha pomocí jedinečného kartografického materiálu ilustruje názorně a bez jakéhokoli ideologického zabarvení vývoj osídlování česko-moravsko-slezského prostoru a vznik německých sídelních oblastí.

Barevné mapy nám poskytují vhled do vývoje šíření německého práva, seznámíme se s rozmístěním německých vysokých škol, vědeckých institucí, knihoven a kulturních spolků a získáme detailní přehled o množství německých archivů, muzeí a divadel. Pohledem na industriální mapy zjistíme, že se 76% průmyslu obrovské rakousko-uherské říše nacházelo v Sudetech. Mohly tyto skutečnosti hrát roli v cíleném vyvlastňování německojazyčného obyvatelstva 1. československé republiky prostřednictvím tzv. „pozemkové reformy“? I s těmito otázkami autoři tohoto „atlasu“ polemizují. Ke slovu se však dostanou i někteří poslanci britského parlamentu, kteří, bez ohledu na stranickou příslušnost, zpětně doznávají ukvapený postup při zakládání Československa po I. světové válce. Jeden z nich tak nepokrytě přiznává, že „*vůdci jeho strany protestovali proti tomu, aby tři miliony Němců byly*

podřízeny vládě jiného národa“. Pozornější čtenář si tak po přečtení knihy pravděpodobně sám zodpoví otázku, proč se v českých učebnicích historie musel z legendárního německého stavitele Petera Parlera stát takový „Petr Parlér“ či zda vyhnání původních obyvatel z jejich vlasti, reprezentovaných genetikem Mendelem, vynálezcem Resselem a automobilovým konstruktérem Porschem nepřineslo generacím česky mluvících obyvatelů česko-moravského prostoru nakonec více škody než užítku.

guidemedia etc s.r.o.; Příkop 843/4; 602 00 Brno; info@guidemedia.cz; www.guidemedia.cz

Brno, 14. května 2013

Vážení členové a příznivci Konzervativní strany,
Městské sdružení Konzervativní strany Brno si Vás dovoluje srdečně pozvat

na šestou **přednášku** cyklu **Podstatné otázky filosofie** s názvem
PROBLÉM SMYSLU LIDSKÉHO ŽIVOTA

kterou pronese

šéfredaktor Distance – revue pro kritické myšlení a autor sedmisvazkové Filosofie,
spolupracovník společnosti Academia Bohemica, o. p. s. a Občanského institutu

JIŘÍ FUCHS

datum konání: středa 12. 6. 2013
čas konání: přednáška 17.00 – 18.30, následná diskuse 18.30 – 20.00
místo konání: Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod
ochranou Svaté Rodiny v Brně, Grohova 18, 602 00 Brno-Veverí
(setkání účastníků do 16:45 před vchodem do kláštera)

vstupné dobrovolné

*„Celková životní orientace je požadavkem zdařilé lidské praxe. Otázka finality
a z ní odvozeného řešení celkového smyslu osobního života je tu rozhodující. Není
však život jedince, vzatý vcelku, absurdní?“ J. Fuchs*

Prosíme zájemce, aby svoji účast potvrdili stejně jako v případě předchozích
přednášek zasláním e-mailu obsahujícího jméno a telefonní kontakt na adresu
seminar@konzervativnistrana.cz, nejlépe do 5. června 2013 včetně. Místo je
kapacitně omezeno.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST BOUZOV
INKORPOROVANÁ NĚMECKÝM ŘÁDEM

SI VÁS DOVOLUJE POZVAT NA SLAVNOST
VYSTAVENÍ OSTATKŮ VEŘEJNÉ ÚCTĚ
BL. KARLA I. Z DOMU RAKOUSKÉHO
KARLA III. JAKO POSLEDNÍHO ČESKÉHO KRÁLE

NEDĚLE 9.6.2013

**KOSTEL SV. GOTHARDA,
BOUZOV**

10:30

PONTIFIKÁLNÍ MŠE
SVATÁ SPOJENÁ S
BIŘMOVÁNÍM A
VYSTAVENÍM
OSTATKŮ BL. CÍSAŘE
KARLA I.

CELEBRUJE
METROPOLITA
MORAVSKÝ A
OLOMOUCKÝ
ARCIBISKUP

Msgr. Jan Graubner

HRAD BOUZOV

15:00

OTEVŘENÍ MALÉ
VÝSTAVY
K PŘIPOMENUTÍ
OSOBNOSTI BL.
KARLA, AUTOR: MILAN
ŠILER, HRAD BOUZOV

16:00

PŘEDNÁŠKA PhDr.
JIŘÍHO RAKA O BL.
KARLU I., HRAD
BOUZOV

<http://karelhabsbursky.webnode.cz/>

Familiáři Německého řádu

Římskokatol. farnost Bouzov

Obec Bouzov

Vina druhých

Bohumil Řeřicha

2. světová válka, která vyšla z nacistického Německa i po 68. letech je v myšlenkách stále živá.. Musím si klást otázku, kde byla původní příčina a vinni jsou pouze jen a jen Němci? Pokud nepůjdu hlouběji do historie Evropy, tak první příčinou podle mého názoru byla Velká francouzská revoluce 1789, z které vzešel nacionalismus 19. století. Ještě v roce 1926 Goebbels prohlašoval, že je německým komunistou a později se však vyjádřil tak, že nacionální socialismus je německou verzí Francouzské revoluce. Sjednotitel Německa Bismarck ve své době prohlásil, že pokud padne Rakousko-Uhersko, kterému přiznával důležitost valu, který odděluje Rusko a Německo, dojde ke katastrofě. Jeho prorocká slova se vyplnila. Rozpad této monarchie přivedl k moci nejen nacionální socialisty v Německu s jejich nadvládou Evropy ale stejně tak později sovětské bolševiky, kteří ovládli východní část Evropy.

Karl Jaspers (**na snímku vlevo**) ve své útlé knížce „Otázka viny-Příspěvek k německé otázce“ bez nějakého moralizování objasňuje vinu Německa, ale připomíná „Máme uznat, že jsme vinni pouze my?“ „Mluvíme-li o vině druhých, může to zavádět. Jestliže umožnili svým chováním osudné události, pak je to politická vina. Uvažujeme-li o ní, nesmíme ani na chvíli zapomenout, že leží v jiné rovině než zločiny Hitlerovy. Dva body se nám zdají být významné: politické činy vítězných mocností od roku 1918 a to, že tyto mocnosti přihlížely, když se budovalo hitlerovské Německo:

1. Vítěznými mocnostmi z roku 1918 byly Anglie, Francie a Amerika. V jejich rukou ne v rukou poražených byl chod dějin. Vítěz přejímá odpovědnost, již pouze on, nebo před ní utíká. A činí-li to., je jeho dějinná vina zřejmá.

Není správné, stáhne-li se vítěz prostě zase do své ulity, chtěje mít klid, a přihlíží-li jen, co se ve světě děje. Je v jeho moci odvrátit neštěstí, věští-li nějaká událost neblahé následky.

Nepoužit této moci je politickou vinou toho, kdo tu moc má. Omezuje-li se na papírová obviňování, utekl před svou úlohou. Vítězným mocnostem lze tedy vyčítat toto nejednání- ale tato výčitka nás ovšem nezprošťuje viny. O této věci lze dále uvažovat i tak, že se poukáže na versailleskou mírovou smlouvu s jejími důsledky a na to, že západní mocnosti dopustily, aby se Německo dostalo do stavu, který vedl ke vzniku nacionálního socialismu. Předmětem může být dále to, že západní mocnosti strpěly vpád Japonců do Mandžuska- tento první akt násilí, který se musel stát přitažlivým příkladem, protože se podařil- a v roce 1935 habešské válečné tažení, tento násilný akt Mussoliniho. Lze žetlet politiky Anglie, která dala v ženevské Společnosti národů usneseními mat Mussolinimu, ale dopustila, aby tato usnesení zůstala na papíře, protože postrádala sílu a vůli v dané chvíli Mussoliniho skutečně zničit- ale i jasnou radikálnost, která by jí umožnila spojit se s ním, postavit se společně proti Hitlerovi, proměňovat jeho režim a zajistit tak mír. Neboť tenkrát byl Mussolini připraven spojit se se západními mocnostmi proti Německu, vždyť ještě v roce 1934 mobilizoval a pronesl později zapomenutou výhrůžnou řeč proti Hitlerovi, který chtěl vtrhnout do Rakouska. Tato polovičatá politika vedla ke spolčení Hitler-Mussolini.

2. Neexistuje jen státně občanská, nýbrž i evropská a světová solidarita. Odpovědnost za nečinné přihlížení existuje na různých stupních- od státních příslušníků v jejich vzájemných vztazích až k lidstvu. Ať oprávněně, nebo neoprávněně, doufali jsme tudíž, když se zavřely dveře káznice, jíž se stalo Německo, v evropskou solidaritu. Ještě jsme netušili poslední příšerné důsledky a zločiny.

Ale viděli jsme radikální ztrátu svobody. Viděli jsme bezpráví, viděli jsme vyvržené, když to vše bylo ještě neškodné proti tomu, co přinesla pozdější léta. Věděli jsme o koncentračních táborech, ale nebyly nám ještě známy ukrutnosti tam páchané. Byla to zajisté spoluvina nás všech v Německu, že jsme upadli do těchto politických poměrů, že jsme ztratili svobodu a museli žít pod despotickou vládou nekulturních, hrubých lidí. Ale směli jsme si říci ke své úlevě, že jsme se stali obětí aktů zamaskovaného porušení práva kombinovaných s akty násilí. Jako má člověk, jemuž bylo ublíženo, zajištěno ve státě své právo státním řádem, tak jsme doufali i my, že evropský řád takové státní zločiny nepřipustí. V takovém rozpoložení myslí-jako lidé v kořenech zasažení, a tudíž v mnohém ohledu jasnozřiví, pro ostatní však slepí- jsme prožívali se stále novým úděsem události, které následovaly.

Počátkem léta 1933 uzavřel Vatikán konkordát s Hitlerem. Jednání vedl papež. Bylo to první velké potvrzení hitlerovského režimu, nesmírný prestižní zisk pro Hitlera. Všechny státy uznaly hitlerovský režim. Ozývali se hlasy obdivu. V roce 1936 se slavila v Berlíně olympiáda. Proudil tam celý svět. Plni zlosti nemohli jsme jinak hledět na všechny cizince, kteří se tam objevili, s bolestí, že nás nechávají na holičkách- ale oni to věděli stejně tak málo jako většina Němců. V roce 1936 obsadil Hitler Porýní, Francie to strpěla.

V roce 1938 otiskly Times Churchillův otevřený dopis Hitlerovi, v němž se vyskytovaly takové věty: „Kdyby mělo Anglii potkat národní neštěstí, které by bylo možno srovnat s neštěstím Německa v roce 1918, prosil bych Boha, aby nám seslal muže Vaší síly vůle a ducha.“ V roce 1935 uzavřela Anglie prostřednictvím Ribbentropa s Hitlerem námořní pakt. To pro nás znamenalo, Anglie vydává německý národ na pospas Hitlerovi, jen může-li tak s ním udržet mír. Jsme jim lhotejší. Nepřijali evropskou odpovědnost. Nejenže přihlížejí, jak zde vyrůstá zlo, ale dohadují se s ním. Nechají Němce utonout v teroristickém vojenském státě. Jejich noviny sice nacistům lají, ale oni nedělají nic. My v Německu jsme bezmocní. Mohli by ještě- nyní snad bez nadměrných obětí- u nás obnovit svobodu. Nečiní to. Bude to mít důsledky i pro ně a bude je to stát daleko více obětí.

V roce 1939 uzavřelo s Hitlerem pakt Rusko. To teprve v poslední chvíli umožnilo Hitlerovi válku. A když začala, stály všechny neutrální státy stranou. Národy vůbec nedržely spolu, aby jediným společným úsilím, rychle vyhladily ďábelské dílo. Celkovou situaci let 33 až 39 charakterizuje Röpke ve své knize o Německu, vydané ve Švýcarsku, takto: „ Dnešní světová katastrofa je gigantickou cenou, již musí svět platit za to, že se stavěl hluchým ke všem poplašným signálům, které od roku 1930 do roku 1939 ohlašovaly stále pronikavějšími tóny peklo, jež se chystaly rozpoutat satanské síly nacionálního socialismu- nejdříve proti Německu samému a pak proti ostatnímu světu. Hrůzy této války odpovídají přesně oněm hrůzám, které svět dopouštěl v Německu, když udržoval s nacionálními socialisty úplně normální vztahy a organizoval s nimi mezinárodní slavnosti a kongresy. Dnes by mělo být každému jasné, že Němci byli prvními oběťmi barbarské invaze, která se přes ně převalila zdola, že byli první, kdo byli přemoženi terorem a masovou hypnózou, a že vše, co musely později vytrpět obsazené země, bylo nejprve údělem Němců samých, včetně osudu ze všech nejhoršího, že byli donuceni nebo svedeni k tomu, aby se stali nástroji dalšího dobývání.

Vyčítá-li se nám, že jsme-pod vládou teroru-nečinně přihlíželi, když se páchaly zločiny a když se režim upevňoval, pak je to pravda. Smíme si však připomenout, že druzí- aniž byli podrobeni teroru- nechali stejně tak nečinně probíhat, ba neúmyslně podporovali to, co nepovažovali za svou věc, protože se to dělo v jiném státě. Máme uznat, že jsme vinni pouze my? Ano, pokud jde o to,

kdo vyvolal válku,- kdo první teroristicky zorganizoval všechny síly za jediným účelem, účelem války, kdo jako národ zradil ve své státní politice vlastní podstatu a vzdal se ji. Říká se, že na všech stranách docházelo k mnoha válečným ohavnostem, ale že je tu něco, co je vlastní Němcům, paranoická nenávisť bez politického smyslu-kruté, všemi moderními technickými prostředky racionálně prováděné mučení, překonávající všechny středověké praktiky. Ale to byli jen někteří Němci, jen malá skupina/ její neurčitou hranici tvořili ti, kdo byli s to spolupracovat na rozkaz/. Německý antisemitismus nebyl nikdy národní akcí. Německých pogromů se nezúčastňovalo obyvatelstvo, nedocházelo k žádným spontánním aktům krutosti vůči Židům. Masy národa mlčely a stahovaly se zpět, pokud nedávaly slabý výraz svému rozhořčení. Máme uznat, že vinni jsme pouze my? Ne, pokud se z nás jako celku, národa, jako trvalého typu činí zlý národ vůbec- provinilý národ o sobě. Proti tomuto světovému mínění se můžeme ohradit poukazem na fakta. Ale takové úvahy nebudou nebezpečné pro náš vnitřní postoj jen tehdy, nezapomeneme-li ani na chvíli na to, co je nutno ještě jednou opakovat:

1. Vina, jíž lze dávat druhým a jíž oni dávají sami sobě, ať už je jakákoli, nebyla ve smyslu zločinů, které spáchalo hitlerovské Německo. Byla to u nich tehdy nedbalost a polovičatost, politické bloudění. Že nepřátelé měli v průběhu války také zajatecké tábory na způsob koncentračních táborů a že se dopouštěli válečných zločinů, jichž se dopouštělo dříve Německo, to je druhotné. O událostech, k nimž došlo od té doby, co zavládl klid zbraní, o tom, co Německo utrpělo a co teď po kapitulaci ještě trpí, se tu nemluví.

2. Naše úvahy o vině slouží k tomu, abychom pronikali do smyslu naší viny, i když hovoříme o vině druhých.

3. Slova: druzí jsou lepší než my, ovšem platí. Ale v této chvíli se jich užívá falešně. Neboť nyní, v posledních dvanácti letech, byli druzí koneckonců lepší než my. Obecná pravda nesmí sloužit k tomu, aby se nivelizovala zvláštní, aktuální pravda vlastní viny.“

Poznámka:

Ladislav Hejránek v proslovu k Jaspersově „Otázka viny-příspěvek k německé otázce“, zdůrazňuje Jaspersova slova:“ Pro nás všechny- jak pro jednotlivce-platí: nechceme se jenom tak cítit nevinní, nechceme litovat sebe samy jako oběti neblahého osudu, nechceme očekávat pochvalu za utrpení, nýbrž chceme se sami pro sebe ujasňovat: kde jsem cítil falešně, myslil falešně, jednal falešně- chceme hledat vinu tak dalece, jak jen je možno, u sebe, a ne ve věcech nebo u druhých...“Není důležité, že tuto knihu původně napsal Němec Němcům.

My to dnes musíme číst jako poselství člověka určené také osobně nám, chceme-li být zase „lidmi“ v pravém slova smyslu, tedy každému z nás, kdo prožil třeba jen poslední roky toho „debaklu“, který si přisvojoval ještě jméno „socialismus“ a dokonce „demokracie“. Nikoho k tomu nelze nutit, nikoho v tom nelze kontrolovat, v této věci rozhoduje vposledku každý sám o sobě. Míru jeho opravdovosti může změřit pouze Pravda, kterou nemá a nikdo nikdy nebude mít jako její „držitel“ ve své moci.

Samozřejmě tu nejde jen o nás, o tzv. „českou otázku“. Je to otázka především evropská, před kterou stojí občané všech zemí a národů, které se chtějí podílet na přípravě a pak i na budování „nové Evropy“. Právě Evropané si dnes musí připustit také své obrovské viny a dluhy vůči ostatnímu světu. „Ujasnit si svou vinu znamená zároveň ujasnit si svůj nový život a jeho možnosti.“Pokud k tomu nedojde, bude to ve skutečnosti znamenat konec Evropy.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Tak co kluci, už je pomalu čas narodit se a začít s létáním....

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (814)

Znáte to, přiběhnete na nádraží v čase, který jste nepředpokládali a byli byste nejradši, kdyby ten váš vlak jel přesně tak, jak potřebujete. Téměř ihned.

Něco podobného se mi přihodilo nedávno při cestě z Německa. Byla neděle podvečer a všechny spoje na Moravu byly beznadějně fuč. Noční rychlíky, které mají konečnou na Slovensku, moc nemusím. Jsou neuvěřitelně špinavé, konec konců jako všechny vozy Českých drah a dost nepříjemné. A mívají velká zpoždění.

Zkusil jsem se zeptat na nové přepravce. Tedy na LEO Express a Regio Jet.

Nevím!

Tak zněla stručná odpověď muže za přepážkou v informačním centru Českých drah. Firmy, která je neuvěřitelně silně dotovaná státem a jejíž generální ředitel vždy tvrdí, že jsou nejlepší, leč couravými vlaky na Slovensko asi nejedí.

A nevíte, kde mají kanceláře? Jistě to bude někde tady... ptám se s nadějí.

Nevím! Opět stejná odpověď. Ten pán se na mě díval jako na blbce.

Nakonec jsem řešení našel, ovšem bez pomoci pracovníků Českých drah.

Stejně asi služeb nových přepravců využívat pro jistotu nebudu.

Při znalosti české povahy a po předchozí zkušenosti nemohu vědět, jestli nějaký člověk nevyběhne z wechtru, a nepřehodí, jakoby náhodou špatně vyhybku.

Aby se uvolnilo místo na trhu.

Dnes má svátek MAXMILIÁN/MAXIM. Zítra, ve čtvrtek FERDINAND.

V pátek KAMILA, v sobotu LAURA, v neděli JARMIL, v pondělí

TAMARA/KEVIN, v úterý DALIBOR a ve středu

DOBROSLAV/DOBROSLAVA.

Nezapomeňte jim blahopřát.

